

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
Spálená 2, 112 16 Praha

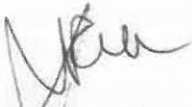
Spr 535/201

**Opatření
předsedy Městského soudu v Praze č. 55**

**Kariérní řád v působnosti Městského soudu v Praze
(dále jen „Kariérní řád“)**

- I. Kariérní řád upravuje obvyklý postup při jmenování soudců soudů v obvodu působnosti Městského soudu v Praze (dále jen „Městský soud“ nebo „tento soud“), při přeložení soudců obvodních soudů u Městského soudu a jmenování soudců tohoto soudu předsedou senátu.
- II. Při kariérním postupu se přihlíží k profesním a osobnostním kvalitám soudce, k jeho působení ve funkci předsedy a místopředsedy soudu, jeho pedagogické a publikační činnosti a podobně.
- III. V působnosti Městského soudu může být soudce jmenován jen k obvodnímu soudu.
- IV. a/ Každý soudce obvodního soudu má právo se nejdříve po 5 letech skutečného výkonu soudcovské praxe přihlásit na vratnou stáž na konkrétní úsek k Městskému soudu.
b/ O stáži a o pořadí stážistů rozhodne předseda Městského soudu po projednání s příslušným předsedou obvodního soudu a po vyjádření dotčených Soudcovských rad.
- V. a/ Každý soudce Městského soudu má právo přihlásit se na stáž na jiném úseku tohoto soudu nebo k obvodnímu soudu.
b/ O stáži rozhodne předseda Městského soudu. Půjde-li o stáž u obvodního soudu, též po projednání s příslušným předsedou obvodního soudu a po vyjádření dotčených Soudcovských rad.
- VI. a/ Informaci o volném místě soudce na konkrétním úseku Městského soudu zveřejní personální oddělení Městského soudu.
b/ Na volné místo konkrétního úseku Městského soudu může být přeložen soudce obvodního soudu, který již absolvoval vratnou stáž a byl v jejím rámci kladně hodnocen.
- VII. a/ O jmenování předsedou civilního odvolacího senátu a předsedou správního úseku Městského soudu rozhodne předseda soudu na základě orientačního hlasování předsedů senátů daného úseku a vyjádření Soudcovské rady Městského soudu, s případným přihlédnutím k výsledkům předchozí vratné stáže.
b/ Předsedou trestního odvolacího senátu Městského soudu se může stát soudce, který působil úspěšně jako předseda trestního senátu prvního stupně u Městského soudu.

V Praze dne 23. února 2015

JUDr. Libor Vávra
předseda Městského soudu v Praze

Pätnäšť rokov Súdnej rady na Slovensku: Čo sme sa naučili?

Mgr. Pavol Žilincík*

Slovenská skúsenosť s fungovaním Súdnej rady niekedy slúži ako ukážka nefunkčnosti tohto modelu justičnej (samo)správy, a teda aj pádny dôvod na jeho odmietnutie. Je fakt, že zavedenie Súdnej rady v tej podobe ako bola zriadená na Slovensku nevedlo k splneniu pôvodných očakávaní, teda k posilneniu nezávislosti súdnictva. Zásahy do výkonu súdnictva obohatili inštitucionálne zásahy z horných priečok samotnej justičnej hierarchie, a v niektorých obdobiach Súdna rada spolupodielala na vzniku slovenského justičného paradoxu: Systém súdnictva, ktorého zmyslom je doručiť občanom spravodlivosť, sa stal sám vnútorne nespravodlivým. Šikanoval sudcov za vyjadrenie názoru a spätnej väzby. Nechránil ich pred nelegitímnymi zásahmi do ich nezávislosti, a zatiaľ čo kritických sudcov trestal, lojálnych štedro odmeňoval. V konečnom dôsledku tak efektívne deštruoval dôveru verejnosti k súdnictvu.¹

Napriek tejto skúsenosti si nemyslím, že zlyhanie Súdnej rady na Slovensku či v niektorých iných krajinách² odôvodňuje záver, že tento koncept preukázal svoju nepoužiteľnosť. Viacero chýb pri zavádzaní súdnych rád bolo spôsobených mechanickým prebratím jednoducho vyzerajúcich schém z medzinárodných dokumentov a odporúčaní, bez zohľadnenia kontextu, do akého prichádzajú³. Tieto chyby už nie je nutné opakovať. Navyše, slovenská skúsenosť ukázala aj niektoré výhody Súdnej rady oproti

iným modelom správy súdnych vecí, o ktorých sa veľmi nehovorí. Do večnej a často kuloárne riešenej tenzie medzi výkonnou a súdnou mocou napríklad vniesla Súdna rada transparentnosť a nejaké pravidlá. Veci, ktoré sa predtým riešili ťažko sledovateľnými vyjednávaniami medzi ministrom a predsedami súdov, rieši Súdna rada v jednom čase, na jednom mieste a pod dohľadom verejnosti. A napokon Súdna rada plní aj funkciu reprezentanta súdnej moci a partnera iných mocí pri množstve dôležitých diskusií a rozhodnutí.

V tomto článku sumarizujem päť skúseností, ktoré považujem za najdôležitejšie. Predtým pre zrozumiteľnosť zhrniem, že Súdna rada na Slovensku má 18 členov, deviatich volia spomedzi seba sudcovia, zo zvyšných deväť členov volí troch Národná rada, troch menuje prezident, a troch vláda. Podľa súčasného znenia ústavy Súdna rada zabezpečuje plnenie úloh verejnej kontroly súdnictva, rozhoduje o splnení predpokladov pre výkon funkcie kandidátov na sudcov (na základe tzv. bezpečnostných previerok) a predkladá prezidentovi návrhy kandidátov na vymenovanie za sudcov. Rozhoduje aj o pridelení sudcov na súd a ich preložení na iný súd, volí členov disciplinárnych senátov, ako aj predsedu a podpredsedu Najvyššieho súdu. Vláde zasa predkladá návrhy kandidátov na sudcov, ktorí by mali pôsobiť za Slovensko v medzinárodných

* Autor je členom Súdnej rady Slovenskej republiky. Pracuje ako vedúci odboru ochrany základných práv a slobôd v Kancelárii verejného ochrancu práv v Bratislave. Je tiež externým pedagógom na Právnickej fakulte Trnavskej univerzity v Trnave, a členom výberových komisií pre výber sudcov.

¹ Po parlamentných voľbách v roku 2006 sa ministrom spravodlivosti stal Štefan Harabin. V roku 2009 bol zvolený za predsedu Súdnej rady. Podrobnosti o fungovaní ministerstva a Súdnej rady pod jeho vedením pozri napr.: Günter Woratsch, Správa o stave slovenskej justície – fenomén Štefan Harabin, Pecs, 23 April 2011; a tiež Werner Stemker Koster, Lukasz Bojarski, Slovak Judiciary: Its Current State and Challenges, Open Society Foundation, Bratislava, 2012.

² Problémy po zavedení inštitúcií podobných Súdnej rade boli aj v Taliansku, popísal ich Di Federico v „Independence and Accountability of the Judiciary in Italy: The Experience of a Former Transitional Country in a Comparative Perspective“. World Bank. 2005. Podobne k situácii v Brazílii pozri Carlos Santiso, „Economic reform and judicial governance in Brazil: balancing independence with accountability“ in Gloppen S., et al., *Democratization and the Judiciary: The Accountability Function of Courts in New Democracies*. London: Frank Cass Publishers. (2004).

³ Pozri najmä Michal Bobek and David Kosař. 2013. *Global Solutions, Local Damages: A Critical Study in Judicial Councils in Central and Eastern Europe*. Brugge: College of Europe, Research Papers in Law. Ďalej,

súdnych orgánov. Súdna rada sa tiež vyjadruje sa k návrhu rozpočtu súdov a vydáva zásady sudcovskej etiky.⁴

A aké máme s takto skonštruovanou Radou skúsenosti?

1. Zmysel: Na úvod treba povedať, že koncept Súdnej rady sa v období prístupového procesu do EÚ spájal na medzinárodnej scéne so značným inštitucionálnym optimizmom. Prevažoval názor, že súdnictvo v tranzičných krajinách sa ľahšie vysporiada s autoritárskym dedičstvom, keď sa pre manažovanie súdnej moci vytvorí strešná, nezávislá inštitúcia. Ak sa v nej zároveň vybalansuje deficit demokratickej legitimity súdnej moci (napríklad účasťou zástupcov, ktorí demokratickú legitimitu majú – parlament, vláda...), očakávalo sa, že výsledky v podobe väčšej nezávislosti sa dostavia. Viaceré štúdie však potvrdzujú, že tieto očakávania sa v praxi nemusia naplniť, a súdna rada sama osebe negarantuje automaticky aj zvýšenie nezávislosti súdnictva.⁵ Skúsenosti môžu byť tak dobré ako aj zlé – tie lepšie možno nájsť v Poľsku alebo v Slovinsku, horšie zasa okrem Slovenska aj v Rumunsku či Bulharsku. To, či sa po zavedení rady nezávislosť posilní alebo oslabí, záleží na jej konkrétnom nastavení, na ľuďoch ktorí v nej pôsobia, a do veľkej miery aj na tradíciách, úrovni spoločenskej a politickej kultúry v krajine a na profesionálnych štandardoch právnikov.⁶ Po počiatočnom nadšení a určitom tlaku na jednotlivé štáty, aby súdne rady do svojich systémov zakomponovali, prišlo vytriezvenie. Kritické zhodnotenie fungovania súdnych rád nabáda k väčšej opatrnosti, ale súčasne by podľa mňa nemalo pochovať tento koncept nadobro. Má totiž niekoľko výhod oproti „ministerskému“ modelu správy justície (viď ďalej).

2. Zloženie. Otázka **kto** menuje alebo volí členov súdnej rady je dôležitá a venuje sa jej dostatok

pozornosti. Vieme, že ak v súdnej rade významne prevažujú zástupcovia nominovaní sudcami, hrozí že sa súdna rada bude venovať hlavne obhajobe ich korporativistických záujmov. Ak naopak prevažujú politickí alebo parlamentní nominanti, neprinesie taká súdna rada nič nového oproti predchádzajúcemu stavu s dominanciou exekutívnej moci⁷. Z tohto hľadiska je vyrovnaný počet zástupcov v slovenskej Súdnej rade, aspoň na papieri, ideálny. Problém nastáva pri otázke **koho** možno vymenovať alebo zvoliť do Súdnej rady – teda kde ten kandidát pôsobí, aké má inštitucionálne väzby v súdnictve a pod. Na Slovensku „se nám rozmohl takový nešvar“, že aj iné moci – zákonodarná či výkonná – pravidelne nominujú do Súdnej rady sudcov. V prvom volebnom období bol pomer sudcov a nesudcov 12:6, v druhom dokonca 16:2, a v súčasnosti je tento pomer 15:3. Korporativistické tendencie nenechali na seba dlho čakať - pred pár rokmi sa prejavili razantným vybavovaním si účtov so sudcami, ktorí kritizovali justičnú hierarchiu. V poslednom období zasa Súdna rada napríklad odmieta navrhnuť sudcov na odvolanie prezidentom pri dosiahnutí veku 65 rokov. Legislatívne návrhy na zavedenie pravidiel, aby iné moci nominovali do Súdnej rady spravidla nesudcov, sú Súdnou radou označované za protiústavné.

Okrem pomeru sudcov a nesudcov je v zložení Súdnej rady dôležitá aj otázka možného členstva predsedov súdov. Ústavný súd ju vyriešil jednoznačne – členstvo predsedov súdov v Súdnej rade odmietol pre riziko zasahovania do nezávislosti Súdnej rady prostredníctvom ministra spravodlivosti a ním menovaných predsedov súdov.⁸ Osobne si myslím, že keby v slovenskej Súdnej rade nebola taká masívna prevaha sudcov, a keby jej členmi neboli aj predsedovia súdov, „zapouzďovací tendencie“ v jej rozhodovaní by boli oslabené.

3. Integrita, etika a vzťah k verejnosti: Ščasti ide o pokračovanie odpovede na otázku **koho** by mali

⁴ Čl. 141a Ústavy Slovenskej republiky. Detailný popis vzniku Súdnej rady na Slovensku a porovnanie dobovej situácie s Českom pozri v Spáč, Samuel. *Judiciary Development after the Breakdown of Communism in the Czech Republic and Slovakia*. Budapest: Central European University (2013).

⁵ Napríklad Garoupa, Nuno & Tom Ginsburg. *Guarding the Guardians: Judicial Councils and Judicial Independence*. 57 AM. J. OF COMP. LAW 103–134 (2009).

⁶ O zlyhaní reforiem vlády práva, ktoré sa zameriavajú len na zákony a inštitúcie a ignorujú kultúru, tradície, moc a profesionálne štandardy píše Rachel Kleinfeld v *Advancing the rule of law abroad: next generation reform*. Carnegie Endowment for International Peace, Washington D.C. (2012).

⁷ C. Guarnieri. *Courts as an Instrument of Horizontal Accountability: The Case of Latin Europe*, in: J. M. Maravall/ A. Przeworski (eds.), *Democracy and the Rule of Law*. (223–229).

⁸ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 2/2012 z 18. novembra 2015. Treba tiež dodať, že tí predsedovia súdov, ktorí sa stali členmi Súdnej rady ešte pred vyhlásením tohto nálezu, v Súdnej rade zostali až do skončenia svojho funkčného obdobia.

súdnych orgánov. Súdna rada sa tiež vyjadruje sa k návrhu rozpočtu súdov a vydáva zásady sudcovskej etiky.⁴

A aké máme s takto skonštruovanou Radou skúsenosti?

1. Zmysel: Na úvod treba povedať, že koncept Súdnej rady sa v období prístupového procesu do EÚ spájal na medzinárodnej scéne so značným inštitucionálnym optimizmom. Prevažoval názor, že súdnictvo v tranzitných krajinách sa ľahšie vysporiada s autoritárskym dedičstvom, keď sa pre manažovanie súdnej moci vytvorí strešná, nezávislá inštitúcia. Ak sa v nej zároveň vybalansuje deficit demokratickej legitimity súdnej moci (napríklad účasťou zástupcov, ktorí demokratickú legitimitu majú – parlament, vláda...), očakávalo sa, že výsledky v podobe väčšej nezávislosti sa dostavia. Viaceré štúdie však potvrdzujú, že tieto očakávania sa v praxi nemusia naplniť, a súdna rada sama osebe negarantuje automaticky aj zvýšenie nezávislosti súdnictva.⁵ Skúsenosti môžu byť tak dobré ako aj zlé – tie lepšie možno nájsť v Poľsku alebo v Slovinsku, horšie zasa okrem Slovenska aj v Rumunsku či Bulharsku. To, či sa po zavedení rady nezávislosť posilní alebo oslabí, záleží na jej konkrétnom nastavení, na ľuďoch ktorí v nej pôsobia, a do veľkej miery aj na tradíciách, úrovni spoločenskej a politickej kultúry v krajine a na profesionálnych štandardoch právnikov.⁶ Po počiatočnom nadšení a určitom tlaku na jednotlivé štáty, aby súdne rady do svojich systémov zakomponovali, prišlo vytriezvenie. Kritické zhodnotenie fungovania súdnych rád nabáda k väčšej opatrnosti, ale súčasne by podľa mňa nemalo pochovať tento koncept nadobro. Má totiž niekoľko výhod oproti „ministerkému“ modelu správy justície (viď ďalej).

2. Zloženie. Otázka **kto** menuje alebo volí členov súdnej rady je dôležitá a venuje sa jej dostatok

pozornosti. Vieme, že ak v súdnej rade významne prevažujú zástupcovia nominovaní sudcami, hrozí že sa súdna rada bude venovať hlavne obhajobe ich korporativistických záujmov. Ak naopak prevažujú politickí alebo parlamentní nominanti, neprinesie taká súdna rada nič nového oproti predchádzajúcemu stavu s dominanciou exekutívnej moci⁷. Z tohto hľadiska je vyrovnaný počet zástupcov v slovenskej Súdnej rade, aspoň na papieri, ideálny. Problém nastáva pri otázke **koho** možno vymenovať alebo zvoliť do Súdnej rady – teda kde ten kandidát pôsobí, aké má inštitucionálne väzby v súdnictve a pod. Na Slovensku „se nám rozmohl takový nešvar“, že aj iné moci – zákonodarná či výkonná – pravidelne nominujú do Súdnej rady sudcov. V prvom volebnom období bol pomer sudcov a nesudcov 12:6, v druhom dokonca 16:2, a v súčasnosti je tento pomer 15:3. Korporativistické tendencie nenechali na seba dlho čakať – pred pár rokmi sa prejavili razantným vybavovaním si účtov so sudcami, ktorí kritizovali justičnú hierarchiu. V poslednom období zasa Súdna rada napríklad odmieta navrhnúť sudcov na odvolanie prezidentom pri dosiahnutí veku 65 rokov. Legislatívne návrhy na zavedenie pravidla, aby iné moci nominovali do Súdnej rady spravidla nesudcov, sú Súdnou radou označované za protiústavné.

Okrem pomeru sudcov a nesudcov je v zložení Súdnej rady dôležitá aj otázka možného členstva predsedov súdov. Ústavný súd ju vyriešil jednoznačne – členstvo predsedov súdov v Súdnej rade odmietol pre riziko zasahovania do nezávislosti Súdnej rady prostredníctvom ministra spravodlivosti a ním menovaných predsedov súdov.⁸ Osobne si myslím, že keby v slovenskej Súdnej rade nebola taká masívna prevaha sudcov, a keby jej členmi neboli aj predsedovia súdov, „zapuzďovací tendencie“ v jej rozhodovaní by boli oslabené.

3. Integrita, etika a vzťah k verejnosti: Sčasti ide o pokračovanie odpovede na otázku **koho** by mali

jednotlivé subjekty menovať resp. voliť do Súdnej rady, tentoraz z pohľadu integrity a hodnotového nastavenia kandidáta. Aké hodnoty vyznáva, ako ich preukázal vo svojej doterajšej profesionálnej kariére a ako sa prejavil v kritických situáciách, ak im čelil. Recept na odhalenie osobnostných kvalít kandidátov na členov Súdnej rady sme zatiaľ na Slovensku nevymysleli, považujem ale za nesmierne dôležité na jeho vynáleze pracovať. Pomôžu pri tom najmä kvalitné diskusie o integrite a etike, a postupná kultivácia a internalizácia moderných profesionálnych štandardov právnikov. Na Slovensku tiež musíme oveľa lepšie sledovať moderné trendy v práci s etickými kódexami.⁹

Pri vzťahu s verejnosťou stojí za to spomenúť tiež posledné voľby sudcov do Súdnej rady v máji 2017. Je zaujímavé, že viacerí úspešní kandidáti postavili svoju prezentáciu na stanovisku, že budú „presadzovať nezávislosť justície aj keď sa to politikom, tretiemu sektoru alebo médiám nebude páčiť“. Z týchto vyjadrení je zrejme jedno hlboké nedorozumenie, a tým je pocit, že sudcovia musia držať spolu, pretože všetci naokolo sú proti nim. Sčasti je tento pocit pochopiteľný, pretože kritika sudcov vo verejnom diskurze je niekedy hlúpo plošná a generalizujúca. Súčasne ale platí, že takéto nastavenie nezodpovedá realite a teda nemôže byť ani základom pre dobré riešenie. Okrem toho, z krátkej histórie slovenského súdnictva vieme, že tie najhoršie veci si v justícii robili sudcovia sami – napríklad pri šikanózných pozastaveniach výkonu funkcie za vymyslené previnenia to boli samotní sudcovia v Súdnej rade, ktorí tieto príklady najtvrdšieho zásahu do sudcovskej nezávislosti držali v platnosti celé roky.¹⁰

4. Právomoci: Slovenská Súdna rada je z komparatívneho pohľadu pomerne silným orgánom. Hrá významnú rolu vo všetkých najdôležitejších oblastiach rozhodovania o sudcoch (príchod sudcov do stavu, kariérny postup, disciplinárny postih, prekladanie sudcov na iný súd, návrh na odvolanie sudcu pri dosiahnutí veku...). Naša skúsenosť ukazuje, že

taká koncentrácia právomocí nebola pre Slovenské prostredie nastavená adekvátne. Medzinárodné odporúčania, ktoré pri budovaní Súdnej rady preferujú jej maximálne právomoci od samého začiatku by sa preto vždy mali testovať a upravovať vo vzťahu k miestnemu kontextu (kultúre, moci, tradíciám atď.)

5. Spôsob rozhodovania a transparentnosť: Súdna rada na Slovensku sa je v súčasnosti významne otvorená verejnej kontrole. Nebolo to však jej rozhodnutie, išlo o legislatívnu úpravu po roku 2011, ktorá priamo reagovala na predchádzajúce negatívne skúsenosti s netransparentným a arbitrárnym rozhodovaním Rady. Jej zasadnutia sa stali verejnými, zverejňujú sa podklady na rokovania aj zvukový záznam z nich, a rovnako ako aj všetky uznesenia. Práve túto skúsenosť s verejnou kontrolou rozhodovania považujem za najvýznamnejší prínos slovenskej skúsenosti so Súdnou radou. Umožňuje totiž vidieť čo sa v Súdnej rade deje, a to účasťou verejnosti na jej zasadnutiach alebo prostredníctvom internetu. Je tak možné poznať rozumnosť alebo nerozumnosť odôvodnenia jednotlivých rozhodnutí.

Výzvy pred nami zostávajú v oblasti stanovenia jasných kritérií pre rozhodovanie rady a tiež adekvátnej justifikácie jej rozhodnutí¹¹. Aj problematika verejného, tajného a neverejného hlasovania najmä o personálnych otázkach si vyžaduje zmenu, pretože nie je udržateľné, aby sa o niektorých otázkach hlasovalo tajne a o iných verejne, pričom rozlišovanie medzi nimi neslúži žiadnemu legitímnemu cieľu, a nemá ani žiadne logické zdôvodnenie. Dôležité sú tiež možnosti člena Súdnej rady publikovať odlišné stanovisko – disent.

Záver

Všetky modely správy súdnych vecí majú svoje riziká a ani jeden nedoručuje spravodlivosť len tak automaticky. Prevažne kritická reflexia slovenskej Súdnej rady, ktorej som sa venoval v tomto článku, by nemala brániť vidieť aj výhody tohto modelu pre

⁴ Čl. 141a Ústavy Slovenskej republiky. Detailný popis vzniku Súdnej rady na Slovensku a porovnanie dobovej situácie s Českom pozri v Spáč, Samuel. *Judiciary Development after the Breakdown of Communism in the Czech Republic and Slovakia*. Budapest: Central European University (2013).

⁵ Napríklad Garoupa, Nuno & Tom Ginsburg. *Guarding the Guardians: Judicial Councils and Judicial Independence*. 57 AM. J. OF COMP. LAW 103–134 (2009).

⁶ O zlyhaní reforiem vlády práva, ktoré sa zameriavajú len na zákony a inštitúcie a ignorujú kultúru, tradície, moc a profesionálne štandardy píše Rachel Kleinfeld v *Advancing the rule of law abroad: next generation reform*. Carnegie Endowment for International Peace, Washington D.C. (2012).

⁷ C. Guarnieri. *Courts as an Instrument of Horizontal Accountability: The Case of Latin Europe*, in: J. M. Maravall/A. Przeworski (eds.), *Democracy and the Rule of Law*. (223–229).

⁸ Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 2/2012 z 18. novembra 2015. Treba tiež dodať, že tí predsedovia súdov, ktorí sa stali členmi Súdnej rady ešte pred vyhlásením tohto nálezu, v Súdnej rade zostali až do skončenia svojho funkčného obdobia.

⁹ V roku 2015 síce Súdna rada prijala Zásady sudcovskej etiky, išlo ale viac-menej o formálny krok, pretože pri posudzovaní etických otázok tieto zásady takmer vôbec nepoužíva, nehovoriac o podnecovaní diskusií na tieto témy.

¹⁰ Príkladom je alibistického správanie sa Súdnej rady, ktorá ponechala v platnosti drastický zásah do nezávislosti sudcu – pozastavenie výkonu jeho funkcie ministrom spravodlivosti – a to napriek tomu že išlo o absurdné obvinenie pri ktorom sa nepreukázalo nijaké pochybenie na strane sudcu. Súdna rada len skonštatovala nedostatok hlasov pre zrušenie pozastavenia výkonu funkcie. Pozri bod 7 zápisnice z 15. zasadnutia Súdnej rady Slovenskej republiky zo dňa 2.–3. júla 2008 dostupnej na <http://www.sudnarada.gov.sk/zapisnice-z-rokovani-za-rok-2008>. Tento prípad nebol zďaleka jediný.

¹¹ Vid' napríklad nález Ústavného súdu II. ÚS 29/2011, z 13. 12. 2012, ktorým Ústavný súd konštatoval porušenie práv uchádzača o funkciu sudcu, ktorého Súdna rada bez adekvátneho zdôvodnenia odmietla navrhnúť prezidentovi na vymenovanie za sudcu.

justíciu. Každé jedno jej rozhodovanie je koncentrované a sledovateľné. Sudcovia majú legitímnu reprezentáciu. Systém súdnictva so Súdnuou radou je menej závislý na volebných cykloch, a môže vnášať do diskusie témy, ktoré si výkonná a zákonodarná moc nevšima – často práve preto, že ich riešenie presahuje horizont volebného obdobia.

Je jasné, že tvrdé či mäkké „vnucovanie“ Súdnej rady ako jediného správneho modelu pre každú

krajinu zo strany medzinárodných inštitúcií už dávno stratilo opodstatnenie.

Súčasne ale platí, že ak sa do tohto roka poukazovalo na slovenskú skúsenosť ako odstrašujúci príklad a dôvod opatrnosti pred zavedením Súdnej rady, mali by sme pozorne sledovať situáciu v Poľsku.

Je to totiž práve poľská Súdna rada, kto výkonnej moci kladie odpor pri „nepriateľskom prevzatí“ moci súdnej. Uvidíme, ako úspešne.

Smlouva o dílo v IT

Mgr. Michal Nulíček, LL.M.,
partner advokátní kanceláře Rowan Legal

Část I. Úvod

Kontrakční proces v prostředí informačních technologií (dále také „IT“), stejně jako všechny ostatní právní aspekty nakládání s informačními technologiemi, pojí společný jmenovatel – neskutečná rychlost a dynamičnost vývoje technologií. Zatímco ještě v minulém desetiletí byly některé technologie naprosto v plenkách, nyní jsou překonané.

Příprava smluvní dokumentace v IT tak klade vysoké nároky na smluvní strany, které musí problematiku správně uchopit a právně zakotvit. Zejména je nezbytné řádně zohlednit často se měnící regulaci (nyní například v oblasti ochrany osobních údajů) a praxi v obdobných projektech (například co se týče cloudových řešení).

V případě smluv týkajících se IT se můžeme zpravidla setkat s následujícími typovými smlouvami:

- Kupní smlouva – například kupní smlouva na tzv. standardní software.¹
- Smlouva o dílo – jeden z nejčastějších a nejužívanějších smluvních typů v IT.
- Licenční smlouva – typová smlouva, upravující autorskoprávní sféru nakládání se software a dalšími výsledky duševní činnosti v IT, která je zpravidla spojena s předchozími smluvními typy – kupní smlouvou či smlouvou o dílo.²

Mimo výše uvedené se můžeme setkat i s celou řadou inominátních smluv, které v sobě obsahují

prvky výše uvedených smluv typových. Jedná se tak především o smlouvy implementační, smlouvy o systémové integraci, outsourcingové smlouvy, smlouvy o poskytování podpory a údržby, smlouvy o školení, smlouvy o úschově a jejich kombinace.

Tento článek se z výše uvedených smluvních typů zabývá právě smlouvou o dílo v prostředí IT a popisuje některé její součásti, kterým je třeba věnovat zvláštní pozornost.

Zatímco smlouva o dílo v prostředí IT bude bezpochyby nést celou řadu obdobných znaků jako smlouvy o dílo v jiných oblastech působení smluvních stran, jsou zde některé body, které je dobré v rámci přípravy těchto smluv pečlivě sledovat.

Část II. Konstrukce smluvního vztahu

Smlouvy o dílo v prostředí IT jsou často konstruovány jako vícefázové, a to jednoduše z důvodu, že před zahájením finální realizace je nezbytné zjistit, co objednatel vlastně požaduje a jak jeho přání nejlépe realizovat.

V **soukromé sféře** tak po úvodním oslovení a vyhodnocení nabídky nastupuje tvorba business analýzy (analýza požadavků objednatele) a následně i technické analýzy (analýza způsobu realizace požadavků zadavatele po technické stránce). Náklady na realizaci těchto fází se často pohybují okolo 10–30 % ceny řešení, bez jejich provedení však hrozí, že zadavatel

¹ Srov. dřívější článek, jenž je součástí tohoto seriálu – NULÍČEK, M. Pořizování standardního software. *Soudce*, 2017(2), 17–19. ISSN 1211-5347.

² Licenční smlouvou se bude zabývat budoucí článek vydávaný v rámci tohoto seriálu.